

het **HnT**

Historisch Institutioneel Tijdschrift

Arthur de
Excalibeer

Dear...
Charlie Chaplin

Meer dan een
clown

Comedy

Nummer 2- 2026

HOOFDREDACTIONEEL

Lieve lezers,

Mei is de maand van zonnestralen, festivals en het leven nét iets luchtiger nemen. Het betekent ook dat het tijd is voor de laatste HInT van het collegejaar. Gelukkig hoeven we daar niet al te lang om te treuren, want het thema van deze editie tovert ongetwijfeld een glimlach op ieders gezicht. Na eerdere edities over horror, fantasy en romantiek richten we ons deze keer op het genre *comedy*!

Voor deze editie dook Donny in de geschiedenis van comedy en onderzocht hij hoe humor in films zich door de jaren heen heeft ontwikkeld. Daarnaast schreef hij een brief aan de *father of comedy himself*: Charlie Chaplin. Wie houdt van wat donkerdere humor kan terecht bij het stuk van Carlijn, waarin zij allerlei opmerkelijke en bizarre doodsoorzaken verzamelt.

Ook Arthur de Excalibeer is terug van weggeweest, en hij heeft weer van alles beleefd. Samen met Rosa en Jetze ging hij op vakantie, daarnaast woonde hij een vergadering van de Universitaire Studentenraad bij en nam hij een kijkje achter de schermen bij de repetities van het stuk van onze eigen Toneelcommissie. Krijn vertelt op zijn beurt het absurde verhaal van Timothy Dexter, een man bij wie puur geluk het keer op keer won van ieder greintje gezond verstand.

Voor de gamers onder ons schreef Maarten een ode aan de technische imperfecties van *The Elder Scrolls V: Skyrim* en de charme die juist daarin schuilt. En voor iedereen die na de fantastische shows van K3 onlangs in Ahoy zin kreeg in een flinke dosis nostalgie, heb ik de leukste K3-films op een rij gezet. Willemijn schreef daarnaast een verhaal over een rijke jongen en een arme jongen die stiekem van plaats wisselen, met alle humoristische gevolgen van dien.

Comedy draait natuurlijk niet alleen om mensen aan het lachen maken. In de rubriek 'Actueel' schrijf ik over hoe overheden de laatste jaren steeds vaker memes inzetten om steun te winnen voor oorlogen en politieke campagnes. En voor wie tijdens deze tentamenperiode liever bakt dan blokt, bevat deze editie ook een recept voor heerlijke krokante kletskoppen.

Verder schreef Lars een scherpe recensie van de romantische komedie *Christian Mingle*, waarin Gwyneth, een niet-gelovige vrouw, zich uit wanhoop aanmeldt op de datingsite Christian Mingle. Natuurlijk ontbreekt ook de klassieke 'Top 5' niet: Franke zet deze keer de vijf beste *comedy* films aller tijden op een rij.

Kortom: deze editie zit vol humor in alle vormen, van luchtig en nostalgisch tot absurd, scherp en soms zelfs een beetje ongemakkelijk. Veel leesplezier en succes met de laatste loodjes van het studiejaar!

Hartelijke groetjes, Isabella Spoeltman

Jaargang 42, Nummer 4
Het Historisch Institutioneel
Tijdschrift (*HInT*) is het periodiek van
GSV Excalibur

Redactie

Erasmusplein 1
Kamer E12.11
6525HT Nijmegen
hintredactie@gmail.com

Oplage: 150

ISSN: 0923-9375

© GSV Excalibur 2025

Redactie

Lars Algera, Franke de Jonge,
Maarten Lucassen, Willemijn van
Mierlo, Rosa Raeijmaekers, Donny
Reuvers, Isabella Spoeltman, Krijn
Vrolijkman

Eindredactie

Willemijn van Mierlo, Donny Reuvers,
Isabella Spoeltman, Krijn Vrolijkman

Lay-out

Saartje Bruens

Hoofredacteur

Isabella Spoeltman

Hoofd lay-out

Saartje Bruens

Voorpagina

Self-Portrait in a Mocking Pose een
schilderij van Joseph Ducreux
via Wikimedia Commons

*Niets uit dit tijdschrift mag worden ver-
veelvoudigd of openbaar gemaakt, in de
ruimste zin van het woord, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van
het Historisch Institutioneel Tijdschrift.*

INHOUD

04 Top-5

Comedy Films

06 Meer dan een clown

De politieke rol van een hofnar

08 Actueel: meme-oorlogen

Een nieuwe vorm van propaganda

11 Puzzel

Tentje-Boompje

12 It's not a bug...

Finding comedy in The Elder scrolls V: Skyrim

14 Kijktips: K3 Films

De leukste films voor een nostalgische avond

15 Vrij stuk

De grappigste doodoorzaken

16 Arthur de Excalibeer

Rosa Raeijmaekers

18 *Christian Mingle:*

An Unintentional Comedy

20 Dear...

Charlie Chaplin

21 Woordzoeker

Can you find the 16 comedy films?

22 Lord Timothy Dexter

De grootste filosoof van het Westen

24 De Wissel

Een comedy verhaal

26 Recept: Kletskoppen

Knapperige koekjes met een lange geschiedenis

Zelf voor het HInT Schrijven?
Eenmalig of in de redactie? Dat kan!
Mail naar hintredactie@gmail.com.

TOP-5 Comedy Films

By Franke de Jonge

Comedy is difficult to translate to the big screen, as what an audience perceives as funny is subjective and specific to each person. Comedy in film can thus often fall flat, sacrificing plot, development, or cinematography in favor of cheap gags. This is why good comedy films are difficult to come by. I have found that, in search for my Top-5 comedy films, I often leaned toward the absurd or tragic comedies. Either fully kneeling into slapstick, or movies that weaved comedy into their well-developed stories. Here, I recommend five comedy films that you can add to your watchlist that won't disappoint!

(SPOILERS AHEAD)

5. Little Miss Sunshine (2006)

Little Miss Sunshine, directed by Jonathan Dayton and Valerie Faris, is the first entry on this list. A tragic comedy that follows a dysfunctional family on a road trip to catch the Little Miss Sunshine beauty pageant. The family consists of Richard Hoover (Greg Kinnear), the father, and a failed motivational speaker. Sheryl (Toni Collette) is the mother who struggles to maintain a balance with the family. Their two children are Dwayne (Paul Dano), a depressed teenager who has taken a vow of silence until he achieves his dream of becoming a fighter pilot, and Olive (Abigail Breslin), the youngest daughter, who aspires to become a beauty queen. There is also Sheryl's older brother, Frank (Steve Carell); a gay scholar who lives with them after an attempted suicide. And finally, Richard's libertine father, Edwin (Alan Arkin), who now lives with the family after being evicted from a retirement home for snorting heroin. On this trip, tension arises, obstacles are overcome, and truths are revealed.

After recently rewatching this movie, I realized its beauty. I didn't really understand it all too well when I first watched it, as I didn't find it all too funny or special. Despite this, the character of Dwayne always stuck with me. The ironic tragedy surrounding his dedication to a hopeless dream left an impression on me. This inspired me to revisit the movie, and I am happy I did.

The movie weaves difficult themes, diverse characters, and a bittersweet conclusion seamlessly while at the same time being effortless in its dark humor. The star-studded cast all deliver exceptional performances that brilliantly encapsulate the tragic absurdity of the situations the characters find themselves in. Abigail Breslin as Olive, however, does particularly well as the innocent child with a big dream. Stamping her role and carrying her weight within a cast that could have easily overshadowed her. A must-watch if you are looking for a well-directed, melancholic, chaotic family comedy.

4. Jojo Rabbit (2019)

Jojo Rabbit, directed by Taika Waititi, follows the young Johannes "Jojo" Betzler (Roman Griffin Davis) in the latter stages of World War II. Jojo is a malleable little kid who also aspires to be part of the *Deutsches Jungvolk* in Nazi Germany. He has an imaginary friend conveniently named Adolf (Taika Waititi), who tries to indoctrinate him throughout the movie. He lives with his mother, Rosie (Scarlett Johansson), who is later revealed to be part of the German resistance to Nazism. Rosie secretly keeps a teenage Jewish girl, Elsa Korr (Thomasin McKenzie), in her home. One day, Jojo finds Elsa in his house, a revelation that turns his world upside down.

This film perfectly balances the absurd slapstick elements of Nazi Germany, while at the same time exploring the brutal nature of the time. Two scenes often come back to me when I think of this movie. The first being when the Gestapo, led by Captain Herman Deertz (Stephen Merchant), arrives to raid Jojo's house on suspicion of anti-Nazi rhetoric exercised by Rosie. Upon arriving and leaving the house, Deertz greets every single one of the large group of Gestapo members with 'Heil Hitler', a comedic spin on what would actually happen between Nazi officers. The second is a pair of hanging red shoes, which cause Jojo to burst into tears. In order to understand this scene the movie needs to be watched, only then does the haunting nature of it make sense.

This movie is a must-watch if you enjoy dark, dry humor and World War II. Taika Waititi's signature cinematography and humor shine through to deliver one of his best performances as a director. Once again, the child actors shine as they did in *Little Miss Sunshine*, making the movie the successful dark comedy it is. No light feat, as I often believe child actors to be the downfall of otherwise very well-acted movies.

3. Monty Python and the Holy Grail (1975)

Monty Python and the Holy Grail, directed by the legendary Terry Gilliam and Terry Jones, takes you on the adventure of the mythical King Arthur and his Knights of the Round Table. The story begins with King Arthur (Graham Chapman) and his squire Patsy (Terry Gilliam), recruiting his knights: Sir Bedevere the Wise (Terry Jones), Sir Lancelot the Brave (John Cleese), Sir Galahad the Pure (Michael Palin), Sir Robin the Not-Quite-So-Brave-as-Sir-Lancelot (Eric Idle), and Sir Not-Appearing-in-this-Film. The group is sent on a mission by God himself to find the Holy Grail, which sets off the adventure. On the way, the movie manages to pull off multiple silly gags, which would later prove to define British slapstick comedy.

Standout performances from Graham Chapman and John Cleese solidify them as some of the best comedic actors not only of their time. The group riding on non-existent horses while making galloping noises by banging coconut shells together remains the most memorable scene, which defines the movie for me. And of course, the iconic battle between King Arthur and the Black Knight (John Cleese), which remains relevant even today!

Although this movie might not be for everyone due to its over-the-top absurdity and stale delivery, there is a reason why this movie holds up as one of the defining titans of the comedic film genre. It manages to blend historical mythology with satirical takes on modern ideals. Making it a must-watch if you want to expand and deepen your understanding and knowledge of comedy films.

2. Four Lions (2010)

Four Lions, directed by Christopher Morris, is probably the darkest movie on this list, and the funniest. The story follows four radicalised British Muslim men who aspire to be international terrorists. Led by Omar (Riz Ahmed), a critic of Western society. His rather slow cousin Waj (Kayvan Novak), the ill-tempered Barry (Nigel Lindsay), and a naive Faisal (Adeel Akhtar). They later recruit Hassan

(Arsher Ali) at an al-Qaeda training camp. In their aspirations to become suicide bombers, the group undergoes several trials and tribulations, which are tragically hilarious.

When thinking of this movie, multiple scenes come to mind, all of which never fail to make me laugh every time I watch them. Most famously, the scene where everyone in the group, except Barry, is singing 'Dancing in the Moonlight' to his clear displeasure.

Iconic performances from Riz Ahmed and Nigel Lindsay ensure that this movie delivers a plethora of jaw-dropping moments. Its dark humor is laced with political commentary, which stays relevant as ever. The ironic, shocking nature of this movie makes sure that its message smacks you across the face and stays with you long after you are finished watching it.

1. The Peanut Butter Falcon (2019)

The Peanut Butter Falcon, directed by Tyler Nilson and Michael Schwartz, tops my list for favorite comedy films. This story follows Zak (Zack Gottsagen), a boy with Down syndrome who recently escaped from a care facility. In search of freedom and the pursuit of his dream of becoming a wrestler, he comes across Tyler (Shia LaBeouf). They become friends and get chased by Eleanor (Dakota Johnson), Zak's caretaker at the care facility. Eleanor eventually joins their group, and they set out to find Zak's hero, the Salt Water Redneck, in the marshes of North Carolina.

The opening escape scene of Zak from the care facility is perfectly concluded with him, covered in vaseline, slipping out of his now-bent-open barred window. The scene imitates that of the birth of a baby, and ultimately symbolizes Zak's rebirth and escape into freedom, setting off the story.

In Shia LaBeouf's most engaging performance to date, the movie explores themes of freedom, expression, and the pursuit of happiness. Probably the most feel-good movie on this list, which is not a bad thing. Now and then, a comfort watch that delivers on wholesome, funny moments is exactly what someone needs amidst gloomy times. This movie holds a special place in my heart, and I would unequivocally recommend it if you want to watch something new.

Comedy can encompass many genres under its umbrella, often making it a serious genre for film. If you have time, give these a watch and let me know what you think!

MEER DAN EEN CLOWN

De politieke rol van de hofnar

Door Donny Reuvers

In 1514, aan het hof van koningin Bona van het Polen-Litouwen in Krakau, beoefende de hofnar Stanczyk zijn komische routine. Hij behoorde tot een hoge klasse van entertainers aan het Poolse hof, niet bekend om jongleren of dansen, maar om filosofie en scherp sociaal commentaar. Terwijl hij door de zaal heen paradeerde, ging hij in debat met de Poolse adel over politieke kwesties: kwesties die niet elke gewone burger aan de kaart zou mogen brengen. Stanczyk was al ouder dan dertig en wist goed hoe hij met de kunsten van retorica mensen kon vermaken en ze tegelijkertijd aan het denken kon zetten; mensen die altijd van hogere afkomst kwamen dan hij, mocht hij tot diep in de avond betwisten en voor de gek houden.

Terwijl de muziek speelde en de elite hun zorgen vergat, verliet Stanczyk de balzaal. Misschien voor een momentje rust van het lawaai in de... maar dat is niet wat hij zou vinden. Op een tafel in de hoek van de donkere kamer lag een slordig opgevouwen brief. Was deze achtergelaten door een edelman of zelfs de koningin? Stanczyk kon het niet laten de brief te lezen... maar de inhoud maakte in een handomdraai korte metten met zijn lach. Smolensk – een belangrijke stad in het oosten van het Litouwse domein – was overrompeld door het Russische leger. Hier, in die donkere achterkamer, lag die brief nu te verpieteren, de inhoud waarschijnlijk haastig weggelegd en vergeten door een hoge piek aan het hof die besloot dat het lot van het koninkrijk kon wachten zolang de avond nog genot kon brengen. Maar Stanczyk zat niet hetzelfde in elkaar en voor de rest van de avond zou hij, net als die brief, in dezelfde donkere kamer in gedachten bezwijken.

Zo luidt het verhaal achter het schilderij ‘Stanczyk’ van Jan Matejko, gebaseerd op een echte avond en een echte nar aan het Pool-

se hof. Deze anekdote kan vreemd overkomen voor mensen die gewend zijn aan het klassieke beeld dat onze moderne cultuur vertelt over hofnarren; ze worden in films en boeken vaak afgebeeld als een soort middeleeuwse clowns die klungelig of zelfs gestoord overkomen, maar dat kan niet verder aflaggen van de waarheid. Narren waren behendig in de kunst van satire, vaak zeer filosofisch, en moesten in een ogenblik de sfeer in de ruimte kunnen voelen om hun werk goed uit te voeren. Hun verhaal is het waard om ontdekt te worden en dat is precies wat ik wil doen in dit artikel. Dus bereid je voor op de wonderbaarlijke wereld van de hofnar.

In de hoge middeleeuwen wemelde Europa van de straatartiesten. Troubadours en troubairitz trokken van stad naar stad en van dorp naar dorp om hun kunsten aan de wereld te laten zien. Vaak waren ze van adellijke afkomst en waren deze artiesten vaardig in alle soorten vormen van vermaak, van muziek tot dans en van jongleren tot verhalen vertellen. Hun leven was zeker niet makkelijk, met obstakels zoals struikrovers, lange vermoeiende reizen en hoge verwachtingen van hun publiek, zowel bij adel als bij gemiddelde burgers; het kostte al snel status en adellijke vrienden als een troubadour zijn opvoeringen niet perfect uitbracht, maar als ze heel goed waren, konden ze al snel bekend en geliefd worden bij een bepaalde gemeenschap.

Voor de meeste troubadours was entertainment als carrière maar van korte duur en traden ze op latere leeftijd vaak bij kloosters of keerden ze terug naar hun herkomstgebied, maar sommige bleven hun kunsten beoefenen en dit is precies hoe de hofnar is ontstaan. Edelen waren, zoals eerder benoemd, deel van het publiek van troubadours en zo konden troubadours ook al snel populair worden bij de hoven. Het natuurlijke resultaat is dat sommige ook op die hoven zouden belanden om de ede-

len eindeloos te kunnen vermaken, met speciale aandacht voor artiesten die goed waren in de kunsten van retorica en satire.

Effectief regeren was meestal lastig op koninklijke hoven. Edelen waren vaak niet zo stoïcijns en eerlijk als ze zelf dachten en dit kon leiden tot wantrouwen en wrok, wat op zijn beurt weer leidde tot interne botsingen. Ze zeiden zelden tegen hun vorsten wat ze werkelijk van beleid vonden om hun eigen positie te beschermen, waardoor er een geleerde persoon nodig was die openlijk sprak over de problemen aan het hof, maar op een manier waarbij dit geen prestige zou kosten voor de hofleden. Hier kon de nar een grote rol spelen; grof commentaar was geen directe belediging als het verwoord was als een grap en zo ontstond het narrenprivilege. Hofnarren kregen een soort vrijstelling van het verbod op kritiek door er een soort politieke satire van te maken. Dit was de belangrijkste rol van de hofnar: het uitspreken van de gang van zaken op het hof in de vorm van humor. Zo konden er grappen gemaakt worden over de stand van zaken in het rijk, de bekwaamheid van hofleden en conflicten tussen edelen. Deze grappen waren vaak erg brutaal en velen kwamen totaal niet overeen met de destijds geldende gedragsnormen. Een beroemd voorbeeld is de Franse nar Triboulet, die een harde klap gaf op het achterwerk van de Franse koning.

Zoals je je kunt voorstellen was er dus ook best veel gevaar voor een hofnar. Hoewel ze een bepaalde vrijstelling kregen van algemene normen, waren er natuurlijk wel grenzen: grenzen die af en toe overtreden werden. Bij diezelfde Triboulet draaide de koning om en vertelde de nar dat hij hem alleen zou sparen van de doodstraf als hij een nog beledigendere opmerking kon maken, waarop Triboulet antwoorde:

“Het spijt me uwe majesteit, ik dacht dat u de koningin was.” De koning werd alleen maar kwader en stond vast aan zijn vonnis, maar wegens Triboulets jarenlange dienst aan het hof mocht hij zelf kiezen hoe hij zou sterven en hij beantwoordde die vraag met: “Ouderdom.” De koning kon hier wel om lachen en Triboulet werd alleen verbannen.

Het is ook belangrijk om de pijnlijke delen van de geschiedenis van de hofnar te herkennen, zoals het concept van de ‘natuurlijke dwaas.’ Vooral aan het Spaanse hof was het gebruikelijk om mensen met een fysieke of verstandelijke in te nemen op het hof en deze te gebruiken als statussymbool, waarbij ze werden gezien als iemand die van nature ‘onnozel’ was en zo dus in contrast stond met de perfectie van de vorst. Zo werd de traditionele nar gezien als een ‘gemaakte dwaas’ die de kunst van dwaasheid zelf had leren beheersen en de ‘natuurlijke dwaas’ als iemand die dit niet hoefde te leren omdat die zo geboren was. Dit was het lot van veel mensen met een handicap die een hogere afkomst hadden.

De werkelijke geschiedenis en rol van de hofnar haakt dus sterk af van hoe deze nu door de meeste mensen beschouwd wordt. De hofnar was een werkelijke satiricus die zeer geleerd was en alleen carrière kon maken door de kunst van retorica tot op de puntjes van de i te beheersen. Sterk commentaar werd door hen verkleed als humor, zowel voor vermaak als zelfreflectie aan de hoven van diverse vorsten in Europa. Het laat zien hoe humor meer is dan gewoon lukraak grappen maken en dat een echte meester van komedie meer is dan iemand die alleen gekke geluiden kan maken en dat was dus ook precies zo voor de hofnar.

ACTUEEL: MEME-OORLOGEN

Een nieuwe vorm van propaganda

Door Isabella Spoeltman

Propaganda is al honderden jaren een strategisch wapen om te beïnvloeden hoe we naar de wereld kijken, zeker wanneer er conflicten uitbreken. Met slim bedachte boodschappen proberen machthebbers steun te krijgen voor hun eigen plannen, terwijl ze de tegenpartij in een kwaad daglicht zetten. Waar die beïnvloeding vroeger vooral verliep via traditionele kanalen zoals spotprenten, posters, boeken, films en de radio, heeft de digitale revolutie een opvallend effectieve vorm van propaganda voortgebracht, namelijk de meme. Deze korte, vaak grappige en visueel prikkende plaatjes spelen een steeds grotere rol in de moderne informatieoorlog en psychologische strijd.

Propaganda door de jaren heen

Propaganda heeft een diepe geschiedenis die al in de oudheid is begonnen. In het oude Egypte lieten farao's hun militaire successen bijvoorbeeld gigantisch graveren op tempels en monumenten, waarbij overwinningen flink werden aangedikt om macht en autoriteit uit te stralen. Een vergelijkbare tactiek zagen we bij Genghis Khan, die bewust geruchten verspreidde over hoe wreed en massaal zijn leger wel niet was. Door angst te zaaien voordat er überhaupt een zwaard was getrokken, wist hij vijanden soms al op de knieën te krijgen zonder echt te vechten. Ook in de Europese geschiedenis zien we dit terug, zoals tijdens de Patriottische Revolutie in Nederland. Destijds gebruikten de Patriotten scherpe spotprenten om Willem V en zijn bewind belachelijk te maken en zo het volk op de been te krijgen.

De echte doorbraak van propaganda als groot-schalig en systematisch middel vond echter plaats in de twintigste eeuw, vooral tijdens

de twee wereldoorlogen. Regeringen ontdekten hoe krachtig massamedia konden zijn en zetten deze volop in om de publieke opinie te sturen. Affiches, bioscoopfilms en toespraken op de radio werden gebruikt om de vijand als zwak af te schilderen en burgers te overtuigen van de noodzaak van de strijd. Een van de meest iconische voorbeelden uit die tijd is de beroemde Uncle Sam-poster van James Montgomery Flagg, met de tekst "I Want YOU for U.S. Army". Die afbeelding werd hét symbool van de Amerikaanse oorlogspropaganda en laat perfect zien hoe beeld en tekst samen een dwingende oproep kunnen vormen.

In diezelfde periode kreeg het woord propaganda ook voor het eerst een nare bijmaak. Waar het voorheen een neutrale term was voor het verspreiden van ideeën, werd het nu steeds vaker geassocieerd met manipulatie,

bedrog en psychologische spelletjes. Dit kwam grotendeels doordat totalitaire regimes propaganda op enorme schaal misbruikten om hun ideologie op te dringen en elke vorm van kritiek de kop in te drukken. De komst van radio en film maakte het mogelijk om miljoenen mensen tegelijk te bereiken, wat de impact van deze invloed alleen maar groter maakte.

Memetic warfare en algoritmen

Door de opkomst van het internet en later de sociale media is het gezicht van propaganda opnieuw totaal veranderd. Informatie vliegt nu razendsnel de wereld over, vaak zonder dat er een factchecker aan te pas komt. De komst van A.I. heeft dit proces alleen maar versneld en makkelijker gemaakt. In deze digitale wereld is *memetic warfare* ontstaan: een moderne vorm van informatie-oorlogsvoering waarbij memes worden ingezet als strategisch wapen om impact te hebben op de publieke opinie.

Memes zijn voor deze rol bij uitstek geschikt. Je maakt ze in een handomdraai, ze kosten vrijwel niets en ze sluiten naadloos aan bij hoe we tegenwoordig online naar content kijken. Omdat ze kort en visueel zijn, begrijpen we ze direct en verspreiden ze sneller. Bovendien werken ze perfect samen met de algoritmes van sociale media, die content met veel interactie graag aan een groter publiek laten zien. Dit maakt memes een ijzersterk middel om een boodschap viraal te laten gaan.

Digitale propaganda slaagt dan ook vooral door de techniek van algoritmes die erachter zit. Algoritmes zijn ontworpen om ons vast te houden door ons content voor te schotelen die aansluit bij onze bestaande overtuigingen. Wanneer een gebruiker in aanraking komt met een politiek geladen meme, leert het systeem dat dit type inhoud 'relevant' is, waardoor de gebruiker in een zogenaamde echokamer terecht komt. Binnen deze informatiebubbels krijgen mensen alleen hun eigen versie van gelijk te zien, terwijl tegengestelde geluiden worden weg gefilterd. Dit proces van psychologische profilering maakt *memetic warfare* extra gevaarlijk. Het gaat niet meer

om het overtuigen van de massa, maar om het opruimen van specifieke groepen. Overheden kunnen hun memes heel gericht inzetten op kwetsbare of ontevreden groepen binnen een samenleving.

Het Witte Huis vs Iraanse Lego-A.I.-video's

Een modern voorbeeld hiervan is te zien bij het Amerikaanse Witte Huis, dat sociale media gebruikt om militaire operaties te 'verkopen'. Op hun officiële kanalen verschijnen video's waarin beelden van aanvallen op Iraanse doelen worden gemixt met fragmenten uit de popcultuur. Zo werd er in maart een video gedeeld waarin oorlogshandelingen werden gepresenteerd als een spelletje dat sprekend leek op *Wii Sports*. In die video werden raketaanvallen afgewisseld met vrolijke animaties van sportprestaties, zoals een hole-in-one of een strike bij het bowlen, ondersteund door een energieke soundtrack. Ook gebruikten ze bekende stijlen van *SpongeBob SquarePants*, *Marvel* en *Top Gun* om militair ingrijpen te romantiseren.

Hoewel dit soort content enorm veel kijkers trekt, is het nog maar de vraag wat het echt doet met de publieke opinie. Peilingen laten zien dat veel Amerikanen kritisch blijven over militaire acties, wat erop wijst dat memes misschien niet direct overtuigen, maar wel enorm helpen bij de beeldvorming en de betrokkenheid. Het Witte Huis ontkent zelf overigens dat ze de ernst van oorlog hiermee minimaliseren. Volgens hen is het vooral bedoeld om successen helder in beeld te brengen.

Ook het Israëlische leger, de IDF, gebruikt vergelijkbare tactieken. Via hun sociale media delen ze vaak video's waarin militaire operaties als uiterst succesvol en efficiënt worden neergezet. Soms wordt er humor gebruikt, zoals in een bericht waarin een aanval werd vergeleken met het verbeteren van een PR in Strava. Die luchtige toon staat in een schril contrast met de werkelijkheid, maar het zorgt er wel voor dat de content toegankelijker en vooral makkelijker te verspreiden wordt.

Iran heeft op zijn beurt weer een heel eigen draai gegeven aan deze digitale

propagandastrijd. Het land maakt memes en AI-video's die puur bedoeld zijn om hun tegenstanders, vooral de VS en Donald Trump, belachelijk te maken. Denk aan video's waarin Trump wordt neergezet als Gru uit *Despicable Me*, als een Lego-poppetje of als een onhandige piraat. Deze beelden worden vaak via officiële diplomatieke kanalen verspreid en zijn specifiek ontworpen om een westers publiek aan te spreken.

De kracht van deze methode zit hem in de doelgroep. In plaats van te mikken op mensen die de hele dag het nieuws volgen, proberen deze memes juist de mensen te bereiken die normaal gesproken weinig met geopolitiek hebben. Door herkenbare stijlen, humor en popcultuur te gebruiken, lukt het ze om een breed en divers publiek aan te boren. Volgens expert Emerson Brooking is dit een van de effectiefste manieren om politieke boodschappen te droppen bij mensen die je met ouderwetse propaganda nooit zou bereiken.

Deze verschuiving past in een grotere trend waarbij we politiek steeds vaker consumeren in de vorm van entertainment. Programma's zoals de shows van Stephen Colbert en John Oliver, of de Nederlandse Arjen Lubach, hebben allang bewezen dat humor een krachtig middel is om ingewikkelde politiek behapbaar te maken. Voor veel jongeren zijn dit soort satirische shows zelfs een belangrijkere bron van informatie dan het traditionele achtuurjournaal.

Dit heeft dus ook gezorgd voor andere verwachtingen. Politieke communicatie mag niet meer alleen informatief zijn, het moet ook vermaken. Populistische leiders hebben dit slim opgepakt door humor en internetcultuur centraal te stellen in hun strategie. Vooral Donald Trump wist met zijn memes, informele media-optredens en opvallende acties een enorme groep mensen te bereiken die de traditionele politiek allang de rug toe hadden gekeerd.

Volgens wetenschapper Nancy Snow maakt Iran nu handig gebruik van deze culturele verschuiving door westerse popcultuur

als wapen tegen de VS in te zetten. Door propaganda te verpakken als entertainment, wordt het voor de gemiddelde kijker steeds lastiger om de grens tussen satire en doelbewuste beïnvloeding te zien.

Dit brengt ons bij een grote uitdaging van deze tijd. In een wereld waar propaganda, grappen en vermaak steeds meer in elkaar overvloeien, wordt het voor ons allemaal moeilijker om informatie nog kritisch te wegen. Juist de mensen die denken dat ze 'niets met politiek hebben', blijken vaak het meest vatbaar voor deze subtiele vorm van sturing.

Daarom is het belangrijk om politieke memes gemaakt door overheden serieus te nemen, want ze hebben een enorme invloed op hoe mensen naar de wereldpolitiek kijken. Als we kritisch blijven nadenken over waar een meme vandaan komt en waarom die wordt gedeeld, zijn we minder gevoelig voor manipulatie en dragen we bij aan een eerlijkere manier van omgaan met informatie.

**Propaganda
in films en
boeken**

Memes

TENTJE-BOOMPJE

Puzzel

Door Rosa Raeijmaekers

De zomer komt er weer aan, dus het is tijd om te gaan kamperen! Om alvast in de stemming te komen hebben we hier een puzzelboekje-classic: Tuintje-Boompje. Het doel is om in de puzzel evenveel tentjes als bomen te plaatsen. Elke boom is verbonden met één tentje dat er direct boven, onder, links of rechts naast staat. Let er wel op dat de tentjes elkaar nooit mogen raken, ook niet diagonaal. De cijfers naast en onder het diagram verklappen precies hoeveel tentjes er in die specifieke rij of kolom moeten komen te staan. De overige vakjes blijven leeg. Maar let op, aan elke boom mag maar één tentje staan...

	4	0	3	0	2	0	2	1
1								
2								
2								
0								
4								
0								
1								
2								

IT'S NOT A BUG, IT'S A FEATURE

Finding comedy in The Elder Scrolls V: Skyrim

By Maarten Lucassen

'Hey, you. You're finally awake.' With those legendary words every Skyrim experience starts anew. It does not matter if you played it hundreds of times, or if this is only your first playthrough, everyone who has heard of Bethesda Game Studios' video-game 'The Elder Scrolls V: Skyrim' knows these words, spoken by Ralof of Riverwood at the start of the game, right as your player character wakes up. Even though the game reaches its 15th birthday this year, it still finds new players who are willing to give it a go and still releases a new version every few years. While the game offers an interesting open world with many side-quests to complete, characters to meet and dragons to beat; at times the game feels clunky, even after those fifteen years. The clunkiness of the game not only makes it more fun to play, but it is also essential to the character of Skyrim.

When the game first released in 2011, players all over the world had the time of their lives. Not only was it a new addition to the already established Elder Scrolls series, but the game had so much to offer that people could play it for weeks, months or even years and still find new stuff in it. Not to mention the fact that later on, new downloadable content dropped for the game, which gave it even more things to do and players added mods that added even more content. To this day people keep finding new things and bits of lore while waiting on the sequel that was announced in 2018. Even though everybody seems to love the game, it does have certain issues or what others would call: 'The Bethesda final touch.' Game director and executive producer Todd

Howard is notorious for promises he makes while showing new games. During his talks he promises new games with 16x the detail when compared to its predecessors, or promising that the games are finished on release. However, one quote that surrounds Skyrim and serves Todd Howard well is: "It's not a bug, it's a feature." Even though this particular quote stems from the American computer programmer Sandra Lee Harris, knowing Todd Howard, it could have been said by him as well. This especially holds true for the clunkiness of Skyrim.

When looking at bugs, or features if you will, of Skyrim, one has to look at the horses in the game. During your playthrough it is possible to obtain a horse, either by buying one from one of the stables in the open world, or by stealing one. While horses in games usually give the player more speed while the player rides them, or lets the player jump higher over obstacles, horses in Skyrim do that a little extra. It does give the player more speed and makes higher jumps than the player could on their own, but the horses in Skyrim can fight different creatures and kill them. Horses can also defy the laws of gravity by standing almost vertically on the side of a mountain without falling off, while the player still sits in the saddle of said horse. This is where the first aspect of comedy in clunkiness can be found in Bethesda's game: unexpected events. The comedy here is the fact that these are things you don't usually expect from horses. You don't expect your horse to automatically go full Muhammed Ali at the sight of a wolf in the lands of Skyrim, or stand on a 160° on a mountain while looking like it is the most

normal thing in the world. But this adds to the character of Skyrim, as the horse standing sideways on the mountainside is one of the first things people can find while googling 'Skyrim horse' and is also one of the things that is most joked about in the online communities surrounding the game.

In the world of Skyrim you can become everything, from a wizard who hunts vampires to a mercenary who wields the most fearsome of Warhammers. But no matter which option you choose, you will also be forced into character animations and mechanics. The game is from a different era so it isn't as polished as games we have today like Red Dead Redemption II or The Witcher III. However, the animations your character does have this authentic edge that makes it just right. One moment you can swing your Warhammer around in the hope of killing your enemy, but sometimes the game decides that that is a special kill, which triggers a special kill-animation for your character, where your character grabs the enemy so fast and in such a clunky manner that it is unclear what is happening. But Warhammers are not the only weapon where this happens. Online there are tons of clips of people wanting to shoot at a dragon with their bow and arrow, but end up in a special kill animation because the arrow flew past the dragon and hit a bunny or deer that was unlucky to walk in a radius of 150 metres from the dragon fight. So the animations in the game, even though they are iconic for the game, are really, really clunky and unpolished. Which is another element where comedy can be found in Skyrim: it's not that polished. The fact that your character out of the blue grabs an enemy so fast and clunky that it is unclear what is even happening makes it funny. But your character can also make enemies fly by using a certain magical shout, which sends them flying everywhere, sometimes for metres on end until they hit a wall. But this can happen the other way around as

well, where your character can get flown into the air by a giant attacking the ground, which sends your character into the air.

The final element of clunkiness in Skyrim which is worth mentioning is: repetition. When walking through the cities and towns of Skyrim, everybody says the same things, and this repetition, done by the exact same voice cast, makes it funny to hear. It does not matter if you are in the far reaches of White-run or Windhelm, the city guards will probably talk about how they think that they are the dragonborn but just don't know it yet, or how they are apparently reforming the Dawnguard. Other interactions you always have with the city guards throughout Skyrim are about how they used to be an adventurer like you but took an arrow to the knee, or how someone stole your sweetroll. The fact that, no matter where you are, these people will always say the same few lines creates a humorous tone in the game, because you start to recognise it everywhere you go.

In short: even though Skyrim has left an impact on the gaming industry as a whole, it still has these rough edges of clunkiness that make every playthrough funny. It is a game outside of the bounds of time, because it doesn't matter if you play it for the first time, or if you have played it since release, every time you see a horse standing upright on the side of a mountain, or see your character shouting at an enemy which in turn sends them flying to the other side of Skyrim, or even if you hear the guards talk about how they used to be an adventurer like you, you can't help but laugh at the clunkiness of it all. So in the case of Skyrim, one could really argue that, indeed, it's not a bug, it's a feature.

KIJKTIP: K3-FILMS

De leukste films voor een nostalgische avond

Door Isabella Spoeltman

Elke K3-fan weet natuurlijk dat de zangeressen niet alleen kunnen zingen en dansen, maar ook heel wat acteertalent hebben. Door de jaren heen verschenen er dan ook heel wat vrolijke films en series vol humor, magie en avontuur. Van sit-coms naar superheldenfilms, Van sprookjesachtige verhalen tot sitcoms, ze hebben het allemaal. Perfect voor een nostalgische binge-watch of om voor het eerst te ontdekken. Daarom zetten we de grappigste K3-films en series voor je op een rijtje!

K3 en het Ijsprinsesje

Het nummer "Trouwen" zullen de meeste fans nog uit het hoofd kennen. Het nummer komt uit de soundtrack van deze magische film uit 2006. Karen, Kristel en Kathleen krijgen een uitnodiging van een koning en koningin om te zingen op de verjaardag van hun dochter Fleur. Alleen blijkt prinses Fleur nogal een tuttebel, want door een vloek van een boze tovenaars is haar hart veranderd in een ijsklomp. De K3'tjes besluiten haar te helpen en trekken door een magisch sprookjesbos om de vloek te verbreken. Onderweg ontmoeten ze allerlei bekende sprookjesfiguren, zoals Roodkapje, Sneeuwwitje en de heks van Hans en Grietje. Een echte *feelgood* film vol muziek, humor en nostalgie.

De Kattenprins

Na het succes van *K3 en het Ijsprinsesje* volgde een jaar later *K3 en de Kattenprins*. In deze film ontdekken Karen, Kristel en Kathleen een geheimzinnig sprookjesboek over prins Von Everstein. Hij werd vervloekt door de kattenkoningin Abbessina en zal vóór middernacht zijn ware liefde moeten kussen, anders verandert hij voorgoed in een kat. De toverfee Fiorella gaat op zoek naar mogelijke liefdeskandidaten, waaronder K3. De meisjes doen vervolgens alles wat ze kunnen om de vloek op tijd te verbreken. Dit is een film voor alle kattenliefhebbers!

Hallo K3

Geen film, maar absoluut een klassieker onder alles wat met K3 te maken heeft. In deze sitcom, geïnspireerd door *Friends*, wonen Karen, Kristel en Josje samen in een appartement in Mechelen. Terwijl ze proberen hun leven als supersterren te combineren met een normaal bestaan, belanden ze voortdurend in grappige situaties. Naast de K3'tjes worden ook enkele iconische nevenpersonages geïntroduceerd. Zo is er hun knappe onderbuur Bas, op wie de meisjes alle drie verliefd worden. Ze spreken echter samen af dat hij nóóit tussen hen in zal komen. Ook is er hun ietwat seniele buurman Marcel en zijn Siamese poes genaamd Soezie. Marcel is een man van veel verhalen, die de K3'tjes meestal met een korreltje zout nemen. Rosie, de bazin van het café 'De Rozebottel' noemt hem meestal een oelewapper. Rosie is de steun en toeverlaat van de meisjes en geeft hen vaak advies. Ze staat bekend om haar vrolijke en energieke karakter, en haar sarcasme. Haar café doet sterk denken aan café "Central Perk" uit *Friends* en vormt het vaste decor voor heel wat hilarische scènes.

K3 Bengeltjes

In *K3 Bengeltjes* loopt er van alles mis in de Wolkenwereld. De opperengel Manuel heeft als taak vervelende kinderen tijdelijk in Bengeltjes te veranderen, zodat ze leren braaf te zijn. Zijn nieuwe helper Tuur maakt echter een grote fout en verandert per ongeluk K3 in Bengeltjes. Om weer normaal te worden, moeten de meisjes 24 uur lang braaf blijven. Dat blijkt moeilijker dan gedacht, zeker wanneer buurman Marcel (de film speelt zich namelijk af in hetzelfde universum als "*Hallo K3*") langskomt met een spuuglelijk schilderij waar ze beleefd over moeten blijven. Elke misstap heeft grote gevolgen, wat zorgt voor heel wat komische momenten. De film zit daardoor vol grappige momenten en chaos, precies wat je van een gezellige K3-film verwacht.

Of je nou zin hebt in een magische fantasiefilm of een gezellige comedy, K3 heeft het allemaal! Pak de popcorn er dus maar bij, kruip lekker onder een warme deken, zet de film aan en je hebt gegarandeerd een geweldige filmavond!

DE GRAPPIGSTE DOODSOORZAKEN

5 grappigste doodsoorzaken uit de geschiedenis.

Door Carlijn Braakhuis

Door de geschiedenis heen hebben velen de dood onder ogen moeten zien. Hoewel dit meestal wordt gezien als een verdrietige gebeurtenis, zijn er ook een aantal mensen wiens einde tot op zekere hoogte als hilarisch gezien kan worden. Hieronder staan de 5 grappigste doodsoorzaken uit de geschiedenis.

1. Aeschylus

Volgens een tekst geschreven door Valerius Maximus, overleed de Griekse tragedieschrijver Aeschylus in 458 v.Chr., nadat er een schildpad uit de lucht op zijn hoofd viel. Volgens het verhaal had een adelaar de schildpad laten vallen omdat hij dacht dat het hoofd van Aeschylus een rots was die gebruikt kon worden om de schildpad open te breken. In *Naturalis Historiæ* schrijft Plinius dat Aeschylus buiten was om de voorspelling te ontvluchten dat hij zou overlijden aan een vallend object, maar dit verhaal is een legende die waarschijnlijk gebaseerd is op de iconografie op zijn graf.

2. Hans Steiniger

Deze Oostenrijkse burgemeester uit de 16e eeuw stond bekend om zijn lange baard. Omdat de baard wel 1,4 meter lang was rolde hij deze meestal op en deed hem in zijn broekzak. Op 28 september 1567 ontstond er echter een opschudding in de stad. Hans Steiniger had geen tijd meer om zijn baard netjes op te bergen, en in alle chaos stapte hij per ongeluk op de onderkant van de baard. Hij viel naar voren, van de trap af en brak zijn nek. Zo zorgde zijn eigen baard voor een ongelukkig einde.

3. Sigurd Eysteinnsson (Sigurd de Machtige)

Sigurd was de tweede graaf van Orkney in het Noord-Schotland van de negende eeuw. Aan het einde van zijn bewind daagde hij de inheemse heerser Máel Brigte uit "to settle their differences". De man stond bekend als iemand met een flinke overbeet. De afspraak was om allebei 40 man mee te nemen naar de veldslag, maar daar hield Sigurd zich niet aan; hij bracht 80 man met zich mee. Zoals verwacht lukte het hem om Brigte te verslaan. Sigurd onthoofdde hem zelfs. Om zijn nieuwe winst

te vieren bond Sigurd het hoofd van Brigte aan zijn zadel en reed hiermee rond, waardoor de uitstekende tanden van Brigte zijn been open haalde. Later raakte de wond ontstoken en zelfs geïnfecteerd, wat leidde tot de bloedvergiftiging die Sigurd fataal werd. Zelfs na zijn dood had Brigte het laatste woord.

4. Bobby Leach

Deze waaghals uit Amerika was eerst een stuntman voor het *Barnum en Bailey Circus*. Later werd hij eigenaar van een restaurant, waar hij opschepte tegen de klanten dat hij in alles beter was dan alles dan Annie Taylor. Annie Taylor was bekend geworden omdat ze in een houten ton van de Niagarawatervallen was afgevallen en dit had overleefd. Dus besloot Bobby – met al zijn ervaring – om het ook maar eens te proberen. Hij bouwde een speciale metalen ton en maakte in 1911 een duik van meer dan 50 meter. Maar als je dacht dat dit zijn grappige doodsoorzaak was, heb je het mis, want op wonderbaarlijke wijze overleefde hij deze stunt. Zijn einde kwam pas in 1926. Toen hij in Nieuw-Zeeland was, gleed hij uit over een sinaasappelschil en viel. Hij raakte gewond aan zijn been en overleed twee maanden later door koudvuur (ook wel nat gangreen genoemd).

5. Tycho Brahe

Deze Deen is het bekendst om zijn werk als astronoom en het ontwikkelen van zijn eigen wereldbeeld: een middenweg tussen dat van Copernicus en van Ptolemaeus. Als prominent astronoom was hij ook vaak aanwezig bij banketten, waar het niet netjes was om op te staan voor een toiletbezoek. Omdat Brahe het belangrijk vond zich aan de etiquette te houden, hield hij het op. Maar banketten konden toen wel uren duren, en 11 dagen later overleed hij. Hoewel de dokter destijds zei dat nierstenen de doodsoorzaak waren geweest, laten moderne medische onderzoeken zien dat het waarschijnlijk ging om een gescheurde blaas. Zijn goede opvoeding heeft hem dus een ongelukkig einde bezorgd.

ARTHUR DE EXCALIBEER

Rosa Raeijmaekers

Ik moet zeggen dat ik geen heel rustig thuis heb gehad de afgelopen tijd. Rosa en Jetze waren namelijk druk bezig met verhuizen. En dat niet alleen, ze moesten ook nog inpakken voor de meivakantie. Hun kamer veranderde langzaam in een jungle van dozen, tassen en rondslingerende spullen. Ik heb het allemaal vol verbazing aanschouwd en hier en daar gewezen op een vergeten t-shirt, een achtergebleven boek of een verloren sok. Lange tijd bleef ik zelf buiten de chaos en kon ik het geheel hoog en droog vanaf een radiator aanschouwen. Tot ik zelf ingepakt moest worden. Ik hoopte enorm dat ik in een vakantietas kon kruipen en niet in een stoffige verhuisdoos zou verdwijnen...

Op vakantie!

Gelukkig belandde ik in de backpack van Jetze en vertrok ik mee op vakantie naar Verdun in Frankrijk. De eerste internationale reis van deze Excalibeer. Jippie, wat een avontuur! Eenmaal in Frankrijk belandde ik in een vakantiehuysje met een hele hoop Buddha's. Een stuk rustiger dan de chaotische studentenkamer vol met verhuisdozen. De Franse eigenaar van het huisje bleek een zeer spirituele man. Zo hoorden we over de magische bron waarop het huisje was gevestigd en geloofde hij dat de vader van Rosa, die ook mee was op vakantie, een gereïncarneerde soldaat was uit de Eerste Wereldoorlog die nu naar Verdun was gekomen om de slagvelden nog eens te bezoeken.

Ergens in dat verhaal zat wel een kern van waarheid. Tijdens deze vakantie werden de slagvelden van Verdun bezocht tijdens talloze wandelingen. Zo leerde ik als Excalibeer gelukkig nog een hele hoop over de geschiedenis van Noord-Frankrijk. In de prachtige natuur en de heerlijke lentezon werden er talloze loopgraven, bunkers en bossen bezocht. Zeer bijzonder om te zien. Toen ik dacht dat de slagveldbezoeken voorbij waren, vertrokken we een dag naar allerlei monumenten uit een andere oorlog. Die van 1870-1871. Ik heb mijn ogen uitgekeken, echt op elke vierkante meter staat er een monument. Op al die monumenten stonden een hoop dieren: leeuwen, slangen, paarden, maar helaas geen beren. Gelukkig was er ook ruimte voor een beetje rust en werd de stad Metz uitvoerig verkend.

Op de laatste dag van deze vakantie werd er nog een laatste wandeling gemaakt door de Argonne, prachtige heuvels met mooie bossen. En uiteraard loopgraven... waarin Jetze zijn hoofd stootte tegen een grote houten balk. In tegenstelling tot mijn zachte knuffel-

hoofd, was het hoofd van Jetze een stuk minder meebuigend. Au!

De Universitaire studentenraad

Eenmaal terug in Nederland, snapte ik wel dat Rosa deze vakantie nodig had. Wat een druk bestaan zeg! Meteen die maandag om 9.00 werd ik meegesleurd naar een vergadering van de Universitaire studentenraad in de Aula. Rosa heeft een zetel in deze raad namens Studentenvakbond AKKU.

Ik was nog niet eerder in de Aula geweest en liet al de formaliteiten over me heen komen. De grote rode loper met het Radboud logo bij binnenkomst en al de portretten van de rectoren in de Senaatszaal. Je kan wel merken dat hier de promoties plaatsvinden en dat het College van Bestuur hier vaak komt. Tijdens de vergadering sprak iedereen zelfs door microfoontjes, net zoals in de Tweede Kamer! Rosa leek hier al een stuk beter aan gewend en stelde wat kritische vragen over het beleid van de Intramarkt.

De Toneelcommissie

Meteen na deze meeting hobbelde ik mee in Rosa's rugzak naar de andere kant van de Campus. We waren al wat te laat. In Theaterzaal C werd er druk gerepeteerd voor het theaterstuk van de GSV. Vandaag was de eerste generale repetitie en Rosa speelt een belangrijke rol; de beste vriendin van Marieke van Nimwegen. Het licht werd uitgetest en voor het eerst hees iedereen zich in kostuum. Ik was zeer onder de indruk.

Het ESC

Uiteindelijk werd de dag afgesloten met een intensieve werksessie in het ESC, waar Rosa vaak te vinden is als er gewerkt moet worden. Woensdag moest er een presentatie gegeven worden voor het onderzoekscollege van Rosa's master, dus heb ik als testpubliek goed opgelet en genoeg feedback gegeven. Wat een interessant onderwerp zeg!

Ook komen de verkiezingen voor de studentenraad er weer aan, dus heeft Rosa nog druk gewerkt aan het nieuwe verkiezingsprogramma van AKKU.

Daarna heb ik meegekeken hoe de laatste puntjes op de i werden gezet van voor het studentensymposium dat Rosa samen met de Jeugdambassadeurs van Huis Doorn organiseert over vrouwen tijdens de Eerste Wereldoorlog en het interbellum. Ook geschiedenisstudenten Cara en Sofie zijn Jeugdambassadeurs, wat leuk! Ik heb het symposium meteen in mijn agenda gezet, want daar moet ik op 22 mei bij zijn. Als afsluiter van deze ESC-sessie werd er een speurtocht in elkaar gezet voor Rosa's werk op de Educatieafdeling van Museum Huis Doorn.

Een stage bij het Museum Kinderdorp Neerbosch

De volgende dag werd ik weer in de rugzak gestopt, ditmaal voor een wat langere fietstocht. Onderweg hoorde ik naast het geluid van Rosa's fiets het geluid van eenden en water. Waar zouden we naartoe gaan? Na het rustige geluid van het water reden we onder een drukke weg door, waarna de rust wederkeerde. Na twintig minuten kreeg ik weer daglicht te zien en stonden we voor een wit kerkje.

Rosa vertelde me dat het kerkje een museum is. Hoe vet! Het museum gaat over de oude weesinrichting die in Neerbosch was gevestigd. De weeskinderen hadden de kerk zelf gebouwd. Wow, dat doe ik ze niet na!

Rosa interviewt voor haar stage mensen die hun eigen dossiers of dat van familie komen inkijken. Het kerkje is namelijk niet alleen een museum, maar beschikt ook over een grote collectie pupillendossiers, waarin van alles en nog wat werd bijgehouden over de kinderen die hier ooit woonden. Ik heb de hele dag gefocust meegekeken hoe het laatste interview werd bewerkt en er een transcript werd opgesteld. Wat een werk is dat zeg.

Daarna gingen we naar het depot om te kijken of er nog kantoorartikelen te vinden waren uit de jaren dertig en veertig. Rosa is namelijk ook student-assistent en binnenkort wordt er een video opgenomen, waarvoor nog props werden gezocht. Tijdens de zoektocht kwamen we ook 100 jaar oude knuffelbeestjes tegen. Wat leuk, een oude beer!

Verhuizen

In de avonduren werd er druk verhuisd, ik kon mezelf amper terugvinden op de verhuisfoto... Al bleek Jetze's kopstoot van de vakantie een lichte hersenschudding te zijn, dus het verhuizen werd op een lager pitje gezet. Er werden nog meer dozen ingepakt, lekker gegeten en wat TV gekeken. Naast al dat drukke werk, hebben deze mensen dus toch nog rust! Poh....

CHRISTIAN MINGLE:

An Unintentional Comedy

By Lars Algeraa

Whenever I feel the need to procrastinate any leftover work, I have the (dis)pleasure of watching along with the movies and series that my mother enjoys. These shows and films are generally quite decent, although not really my style. But in some cases, these shows are hilarious for all the wrong reasons. Today was one of these days. The movie *Christian Mingle*, named after and funded by the Christian-only dating site bearing the same name, is perplexing in all the best ways imaginable. From echoing an evangelical white saviour complex to several Bible study montages, this movie offers the perfect 104-minute-long experience for a god-fearing middle aged American mother.

The main character of the movie, Gwyneth, played by Lacey Chabert, is frustrated with regular dating sites. The men just keep being disinterested and outright rude, and with all her friends already getting engaged and having a loving partner, Gwyneth is the last one left standing. To put it lightly, she is desperate to find Mr. Right. That's when the TV gives Gwyneth a divine sign from the heavens in the form of a *Christian Mingle* ad. This Christian-only website is designed for finding the right Christian partner to spend a lifetime with. It sounds perfect, except for the fact that Gwyneth knows nothing about Christianity. Nevertheless, out of desperation, she signs up for the website anyways.

It is at this point where we meet the love interest of the movie: Paul. Paul is, and I am not exaggerating, the most awkward character I have ever encountered in a movie. The worst part is that this was completely un-

intentional. Paul is supposed to be the perfect god-fearing Christian man who is charming and funny, but he comes across as a Christian stereotype with the charisma of Mark Zuckerberg. Every joke he attempts falls flat on its face, and he has absolutely zero chemistry with the lead, which is impressive considering the actress' portfolio consists of 90% Hallmark movies with a similar premise.

Somehow, Gwyneth is so head over heels in love with Paul that we're thrown into our first Bible study montage of the movie. Because she lied on her *Christian Mingle* profile about how Christian she was, Paul now believes that Gwyneth is the most devout Christian in America. So, Gwyneth picks up religious classics such as 'Christianity for Dummies' (instead of the Bible!?) and gets to studying.

After meeting Paul's parents and his former love interest Kelly, Gwyneth hears from Paul's mother that he's going to Mexico with the whole family to fix a church in a devastated village. He would be away for one whole month, which was apparently a deal-breaker for Gwyneth. This is until she is invited to go along with Paul's family (and Kelly for some reason?) to help fix the church.

As I mentioned in the introduction, I could not believe my eyes when I saw the representation of Mexico featured in this movie. The Mexicans are presented as these poor, downtrodden people. One of the first shots of the village features a village that could come straight from a Western: a young Mexican boy leading a donkey with a rope, and close to no electronic equipment in sight. To put it simply, Mexico's sole purpose in the movie is to look poor and in desperate need

for help and a little bit of Jesus.

Immediately, Paul and the family get to work on fixing the church. Luckily though, they find some time for a Bible study session with the village (because we haven't had enough of those!). Here, Gwyneth is tested by Paul's mother on her knowledge of the Bible, which went about as well as can be expected. To make things even worse, the evil Kelly speaks what I can only assume is supposed to be fluent Spanish and gives a perfect answer to the question that Gwyneth couldn't answer. I say that it's supposed to be Spanish because even though I cannot speak the language, even I could tell that it was closer to a demonic chant than any human language. I guess that the \$650,000 budget of the movie did not have any room for any Spanish lessons.

Not long after Gwyneth's failure during the third Bible study session of the movie her Christianity for Dummies book was found with her belongings, exposing her lie to the entire family and eventually Paul, who does not take the news well. It is to be expected, since she was lying about her faith to such an extent that she ended up on a Christian mission to Mexico. What I was not expecting though, is that Paul would dump Gwyneth in the middle of nowhere in some village in Mexico. Either way, Gwyneth left Mexico defeated and went back home.

This is where we enter the final part of the movie, where Gwyneth is first angry with God, then decides to start building up a relationship with God, to then once again go back to Paul to ask for his love. To her dismay, Paul is now in a relationship with Kelly and he rejects her again. As one does, Gwyneth then decides to leave for Mexico to become an English teacher in the village where she had fallen flat on her face during Bible study. I don't know whether this was part of the plan, but this apparently turns Paul on so much that he comes back (years later!) to finally be with Gwyneth, and they lived happily ever af-

ter.

So why call this movie an unintentional comedy? It is after all a 'romantic comedy'. And you're right! This movie tries its best to be funny. The characters crack jokes, there's a whole irrelevant B-plot about men's balding products, the characters are goofy, but all those things are painfully unfunny. It is only in the places where the movie attempts to be serious where the movie becomes what I'd describe as painfully funny. The stereotypes littered throughout the movie, such as the stereotypical Asian music which only plays during a date in a sushi restaurant, the little boy in the straw hat guiding a donkey around just to let the viewer know they're in Mexico and several Bible study montages which would already be a bold decision if there was only one of them in the movie.

And as I wrote in the introduction of this review, this movie was funded by *Christian Mingle*, a dating site designed specifically for Christians only. That's why the site is presented in the movie as a godsend that will find you your perfect partner, and it's why men on traditional dating sites were represented as the most horrific humans on the planet (although I could imagine that that is not too far from the truth). And how much did this movie pay off? Of the \$650,000 dollar budget, this movie made back \$25,480 at the box office. Not too bad for a glorified 104-minute-long advertisement.

Suffice it to say that I enjoyed the movie, but not for the reasons they'd hope I would. It is a movie which is disrespectful to all the groups they portray, including themselves. They made an attempt to create a movie based on traditional Christian family values, but they have just ended up mocking it. It is nevertheless an awesome watch that I'd recommend to anyone who can stomach a bit of bad writing and horrendous acting, because if you manage to look past it, the movie becomes laughable in the best way possible.

Dear Charlie Chaplin

The man, the myth, the legend. . . Of course I'm referring to you, Charlie! The father of comedy and the dearest brother of the mine. You are undisputedly up there on the Mt. Rushmore of the greatest comedians. Your sketches have fascinated me for quite some time now; they're funny, interesting and – most of all – superbly charming! There are a lot of things I would love to say about you and the process and experience of making your work, but as to not bore you (or by that logic, the dear readers of this magazine) too much, I'll cut to the chase.

What I find most fascinating about your work is that it still feels so relevant in the modern day. Your antics carrying messages about consumerism, industry and poverty still mean boatloads in 2026. What is so interesting to me is that most satirical comedy loses its edge in the span of less than a decade; the political issues addressed in your work have somehow stayed relevant a whole lifetime later.

Making jokes at the expense of society without falling flat on your face is already like walking on a tight rope: Leaning too much to one side means your message is so unchallenging to the mind that you could tell it at Buckingham Palace, while leaning too much to the other side risks makes people angry, resulting in the problems your trying to address only getting worse. Maintaining that balance for over a century is crazy impressive!

Part of your undying relevance is definitely your embrace of slapstick. Slapstick, as a medium of comedy, is so beautiful in how ageless it is; Tom and Jerry is as entertaining to an 8-year-old as it is to an adult. The interesting thing is that the core concept of slapstick is laughing at violence, while violence is a force we all recognise as taking happiness away. . . but maybe that is exactly why it works. As you once put it: "To truly laugh, you must be able to take your pain, and play with it." At the core of humor is often making fun of things that are less than desirable, so somehow suffering is exactly the thing we love making fun of.

That wraps us right around, doesn't it? Tragedy is the base of true comedy and you knew that. You took the core tragedies of mankind – applicable to all eras – and turned the dial of ridicule up to such a notch that we all collectively agree it is funny, even now. Somehow, thinking of those tragedies didn't make us sad, it made us laugh.

You suffered the worst of times yourself. You grew up in poverty stricken South-London, while your family life was difficult. They always say you should write what you know, because the experiences you carry with you are the experiences you are able to express best, which is exactly what you did. I find it very admirable that you took those evils the world gave you and refused to let them break you down; The world frowned at you with the worst of its spite and you decided to smile anyway. For me – as someone who likes partaking in the art of writing to instill emotion into people – you are nothing less than an inspiration.

*With dearest regards,
Denny Reuvers*

WOORDZOEKER

Can you find the 16 comedy films?

Door Isabella Spoelman

Z	E	R	I	F	T	B	U	O	D	S	R	M	E	Z	O
O	F	T	H	C	P	K	K	P	D	A	H	N	D	A	A
O	S	N	A	M	R	O	H	C	N	A	O	A	S	I	L
L	L	Y	P	R	D	U	L	E	J	L	B	Q	R	T	M
A	R	D	P	H	O	I	S	D	A	R	F	P	E	G	O
N	I	H	Y	S	A	B	J	E	E	I	L	P	H	C	N
D	G	V	G	B	Q	W	M	P	V	A	P	O	T	A	T
E	N	Y	I	Q	K	O	U	H	N	N	S	N	O	D	Y
R	A	E	L	Z	H	S	Z	E	H	T	X	T	R	D	P
R	E	B	M	U	D	D	N	A	B	M	U	D	B	Y	Y
P	M	B	O	F	V	R	I	U	E	O	J	H	P	S	T
M	O	B	R	I	D	E	S	M	A	I	D	S	E	H	H
J	T	M	E	G	W	T	M	L	O	K	Q	D	T	A	O
V	H	L	A	U	E	V	P	M	D	O	H	S	S	C	N
I	J	O	I	R	B	A	R	X	P	F	D	A	W	K	Y
Q	X	Y	S	R	E	V	O	G	N	A	H	E	H	T	S

AIRPLANE ANCHORMAN BORAT BRIDESMAIDS CADDYSHACK
 DUMBANDDUMBER GHOSTBUSTERS HAPPYGILMORE HOMEALONE
 MEANGIRLS MONTYPYTHON MRSDOUBTFIRE STEPBROTHERS
 SUPERBAD THEHANGOVER ZOOLANDER

LORD TIMOTHY DEXTER

De Grootste filosoof van het Westen

Door Krijn Vrolijk

De American Dream is minstens net zo oud als de VS zelf, bewees Timothy Dexter door van zijn geboorte in 1747 tot zijn dood in 1806 op een ongekend domme manier een fortuin te vergaren. En vervolgens een huis te bouwen dat misschien een beetje kitscherig was, en een boek te schrijven, ook al kon hij niet spellen.

Dexter werd in 1747 in de staat Massachusetts geboren. Omdat het gezin arm was, heeft hij maar weinig onderwijs genoten en begon hij al snel met werken. Op zijn 21e begon Dexter met zelfstandig leerlooien, waarmee hij prima verdiende. Twee jaar later trouwde hij met een rijke vrouw. Ze verdienden geld als winkeliers, maar lucratiever was de aankoop van Continental Currency, een voorloper van de dollar. Hij kocht deze tijdens de Amerikaanse Revolutie, toen de munt weinig waard was, maar Dexter en zijn vrouw konden de munt na de oorlog voor een flinke winst wisselen voor dollars. Hierdoor kon Dexter twee schepen aankopen, waarmee hij handel ging drijven. Omdat hij niet lang naar school was geweest, wist hij weinig over de rest van de wereld. Hierdoor stuurde hij producten vaak naar plekken waar er normaal gesproken helemaal geen vraag naar deze producten was, maar op de een of andere manier wist hij toch steeds winst te maken.

Zo stuurde hij beddenpannen, die een beetje lepelvormig waren en gebruikt werden om je bed warm te houden in koude wintersnachten, naar de Caraïben. Toch konden ze de daar beddenpannen gebruiken, want er was veel suikerproductie, als lepels voor melasse. Op de Caraïben was namelijk veel suikerpro-

ductie, waarvan melasse - een stroopachtige vloeistof als ingrediënt voor rum en roggebrood - een bijproduct is.

Dat smaakte naar meer en Dexter verscheepte opnieuw winterproducten naar de Caraïben, deze keer wanten die werden gekocht door handelaren die op weg waren naar Siberië. In het Engels betekent het spreekwoord "to ship coal to Newcastle" iets nutteloos doen, omdat in Newcastle lang veel kool gemijnd werd. Dexter exporteerde kool naar Newcastle. Toen het schip van Dexter er aankwam, was er net een staking onder de mijnwerkers bezig, waardoor Dexter opnieuw winst maakte. Zijn geluk bleef maar doorgaan. Zo maakte hij winst door bijbels aan missionarissen te verkopen in Azië, toen er een crisis met straatkatten was in Newburyport, waar hij woonde, deze katten te verkopen in de Caraïben, waar een rattenprobleem was, en baleinen, een restproduct van de walvisvangst, een belangrijke industrie in het Massachusetts van die tijd, in te kopen, net voordat korsetten van baleinen de mode werden.

Na een fortuin vergaard te hebben, ging hij op zoek naar status. Hij kocht een villa in Newburyport, en decoreerde deze met koepels, minaretten, een gouden adelaar, 40 standbeelden van allerlei beroemde mannen, waarvan twee van hemzelf. Waarvan een met de inscriptie: "I am the first in the East, the first in the West, and the greatest philosopher in the Western World". Bovendien kocht hij een landgoed in Chester, waarna hij zich de graaf van Chester liet noemen en anderen betaalde hem zo te noemen. Ook voegde hij Lord toe aan zijn naam en vond hij dat hij een rol moest spelen in de lokale politiek. Hij bleef

maar vragen om en zich verkiesbaar stellen voor allerlei ambten, tot hij uiteindelijk tot "Informer of Deer" werd benoemd. Zijn taak was om de mensen te laten weten wanneer er in het gebied rond Newburyport herten zaten, en de regels rond de hertenjacht te handhaven. Er leven en leefden echter geen herten in de omgeving van Newburyport.

over the world as one grate familey all Nasions to be ounited No more wars for fifty years and Longer I Recommend pease A Congress in france and when wee are Ripe for A Emper in this Contrey Call for me to take the helm or a Consler in the Afare of trouth Amen and Amen

TIMOTHY DEXTER"

De relatie met zijn vrouw was slecht. Hij vertelde gasten vaak dat zijn vrouw was overleden, en dat ze haar geest zagen. Hij zette zijn eigen begrafenis in scène (hij kon geen echte priester vinden, dus handelde een neppe de dienst af) en omdat hij vond dat zijn vrouw niet verdrietig genoeg leek, sloeg hij haar tijdens de begrafenis met een stok.

Ook schreef hij een boek om zijn ego te strelen. Beroemd is geworden zijn boek *A Pickle for the Knowing Ones*. Het boek bevat een erg "onorthodoxe" spelling en geen interpunctie. In de tweede druk voegde hij aan het einde van het boek wat leestekens toe, die de lezer maar over de tekst mocht strooien zoals het hem beviel. Het boek is een collectie brieven aan de lezer waarin Dexter over allerlei onderwerpen van de hak op de tak springt, waardoor er, in combinatie met het gebrek aan interpunctie, een bijna modernistische stream-of-consciousness ontstaat. Lees bijvoorbeeld deze brief uit *A Pickle for the Knowing Ones*, waarin Dexter onder andere suggereert dat ze hem maar tot keizer van de VS moeten maken.

"I say the grate mister Divil that has so maney Nick Names a frind to the preasts Now is dead all and the pope Likewise and the founders of mesonic A Cheat foull of war and gratness of hell Dead preasts Dead and Lawyers Damede Deade A braham b bi Ass Dead and All the frinds of mankind sings prasses that wee are the grat familey of mankind Now out of hell Deleured from fire and smoak bournig for Ever Now all in heaven uppon Earth Now all frinds Now for A Day of Regoising all

Dexter was alcoholist, wat misschien een deel van zijn gedrag zou kunnen verklaren, maar volgens mij moet de lezer de omvang van zijn ego vooral niet onderschatten. Verder zou dit artikel incompleet zijn, zonder te vermelden dat Dexter wel degelijk een goed inzicht voor zaken had. Dit artikel levert ook geen volledige lijst van iedere transactie die hij in zijn carrière gemaakt heeft, en daar zullen ook redelijk wat conventionele bij gezeten hebben, en een paar die niet rendabel waren. Maar de beste spitsen scoren ook toevalstreffers.

DE WISSEL

Een comedy verhaal

Door Willemijn van Mierlo

Een verhaal over hoe een rijke en een arme jongen van plaats wisselen. Maar gaat dat wel goed?

Het landhuis van de familie Plumfield oktober 1900

“En morgen moeten de dienstmeisjes de kamer van meneer Plumfield Junior schoonmaken,” sprak de butler, meneer Stevens. Dick gaapte. Elke keer na de avondmaaltijd vertelde meneer Stevens wat iedereen de volgende dag moest doen. Hij viel in slaap. Meneer Stevens keek verrast op van het harde gesnurk. Wie onderbrak zijn speech? “Voor wie nog wil: er is een extra dessert over,” sprak meneer Stevens. Dick schrok wakker en stootte zijn burens aan. Zijn buurman viel op de grond. Meneer Stevens was niet verrast dat Dick had geslapen, want Dick was het luist van alle bedienden. “Dick, jij moet alle afwas naar de keuken dragen,” sprak hij boos. Dick protesteerde. “Maar meneer, dat kan ik niet! Ik ben ziek.” Dick deed alsof hij moest flauwvallen. Altijd probeerde hij excuses te maken om onder zijn werk uit te komen. Maar meneer Stevens was onverbiddelijk: Dick moest en zou de afwas tillen.

Dick pakte een bord op. Wat was de afwas naar de keuken dragen zwaar werk. Meneer Stevens kwam opeens binnen en van schrik liet Dick het bord vallen. Maar tot Dicks grote verrassing werd meneer Stevens niet boos op hem. “Meneer Plumfield wil je boven spreken,” sprak hij. De Plumfields was de familie waar Dick voor werkte. Je had de dikke meneer Plumfield en zijn vrouw en hun zoon Plumfield Junior.

Robert, oftewel het kind van meneer Plumfield, zat gespannen te wachten op Dick. Hij had Dick goed bestudeerd tijdens het eten en dacht dat Dick perfect was voor zijn plan. Dick kwam binnen. Verbaasd keek hij naar de in goudgekleurde kamer. De kamer was zo goud dat Dick moest knipperen met zijn ogen. In de stoel zag hij Plumfield junior zitten. *Hij is zo dun als een strijkplank*, dacht Dick.

“Ik wil graag met je van plaats wisselen morgen. Ik heb altijd al willen meemaken hoe het is om een knecht te zijn,” sprak Robert Plumfield. Dicks mond viel open. Was die Plumfield gek geworden? Waarom wilde hij zo graag een knecht zijn? Rijke mensen haalden wilde ideeën in hun hoofd wist Dick uit eigen ervaring. Hij had een keer een baas die met zijn vrienden ’s nachts naakt in de vijver ging zwemmen. “Alsjeblieft, ik kan je er voor betalen,” smeekte Robert. Dick twijfelde. “Je hoeft niks te doen,” beloofde Robert. “Oké,” zei Dick.

Robert lag diep te slapen toen hij opeens wakker geschud werd. Geïrriteerd opende hij zijn ogen. Wie durfde hem uit zijn schoonheidsslaapje te wekken? Toen zag hij dat het Dick was. Wat deed Dick op dit heel vroege uur op zijn kamer? “Dienst-knechten moeten altijd op dit uur opstaan,” sprak Dick. Met tegenzin kwam Robert uit zijn bed en kleedde zich om. Dick ging slapen in Roberts bed.

Meneer Stevens kon zijn ogen niet geloven. Dick zat op tijd aan het ontbijt. Normaal was die jongen altijd te laat. Keurig netjes vroeg Dick, of eigenlijk Robert, of hij de jam mocht. “Waarom praat Dick zo deftig?” Vroeg Kaatje, het kamermeisje. ‘Dick’ werd vuurrood. “Heb je koorts, jongen?” Vroeg Meneer Stevens bezorgd. Dick schudde zijn hoofd.

De echte Dick ging zitten aan het ontbijt met de ouders van Robert. Naast de tafel zag hij Robert staan met een schaal eten. Meneer Plumfield had een erg vol bord. In één keer schrokte hij het naar binnen. *Een hond eet netter*, dacht Dick. Meneer Stevens stuurde Robert naar voren om met een schaal vol worstjes rond te gaan. In zijn onhandigheid struikelde Robert. *Hoe kan het dat Dick vanochtend zo onhandig is?* Dacht meneer Stevens. ‘Dick’ kreeg een nieuwe schaal met eten om aan te bieden. Gehaast gaf hij het eten aan de echte Dick en zijn ouders. Even was Dick bang dat meneer en mevrouw Plumfield hun zoon zouden herkennen, maar dat deden ze niet. Toen Robert weg was, was

Dick verrast toen er geen opmerking kwam over de bediende. *De Plumfields zijn zo vol van zichzelf dat ze als hun eigen zoon ze bediend hem niet herkennen*, dacht Dick.

Na het eten wilde Dick opstaan om te gaan tукken, maar helaas, mevrouw Plumfield hield hem tegen. "Robert, het is tijd voor je lessen," sprak ze. Walging vervulde Dick. Hij haatte school. Hij had heel erg zijn best gedaan om van school weggestuurd te worden en was blij toen hij mocht gaan werken. Hij viel altijd in slaap op school. Kon hij er wat aan doen dat de lessen zo saai waren? "Mama, ik ben zo ziek," loog hij. "Ach kiekeboe, wat vervelend voor je. Als je wilt, hoef je niet naar je lessen," sprak zijn moeder. Robert zag Dick lachen bij het gekke koosnaampje. Hij schaamde zich kapot als zijn moeder hem 'kiekeboe' noemde. Maar het gevaar was nog niet geweken voor Dick, want van zijn vader moest hij naar de lessen.

De eerste les was dansles. Eerst vond Dick het lastig. Hij ging een paar keer op de voeten van zijn dansleraar staan. Hij zag dat de man pijn had. "U doet het goed, meneer Plumfield," loog de dansleraar. Na een tijdje kreeg Dick het onder de knie. Verrast zei de man: "U doet het veel beter dan anders. Normaal heeft u veel minder gevoel voor ritme." *Ik dans nog veel beter dan meneer Plumfield die veel meer danslessen heeft gehad dan ik*, dacht Dick en hij moest in zichzelf lachen. Dick's andere lessen gingen ook goed. Zijn leraren vonden dat hij het vandaag veel beter deed dan anders. *Ben ik nou slim of is meneer Plumfield dom?* Vroeg Dick zich af.

Tijdens de lunch kwamen er gasten, de familie Goates. Mevrouw Goates was dun en at weinig omdat ze op haar lijn wilde letten. Haar man was een kletskous. Hun dochter was een meisje dat superveel lachte. Haar lach klonk als het geluid van een geit. Dick zat naast haar. Hij merkte dat meneer en mevrouw Plumfield de gasten doodvermoeiend vonden. Hij stootte zijn soep expres om en verpestte de jurk van juffrouw Goates. Het meisje slaakte een kreet en begon te huilen omdat haar jurk verpest was. Mevrouw Plumfield begon haar excuses aan te bieden, maar de Goates waren beledigd en liepen boos weg. Robert keek toe en was blij dat hij van de Goates af was. Hij had ze toch nooit gemogen.

Ondertussen hielp Robert mee. Hij deed klusjes in het huis en moest eten naar boven brengen. Eerst mislukte dat. Hij liet borden vallen. Gelukkig was Ernest, een andere knecht, zo aardig om hem mee te helpen en daardoor overleefde hij de dag. Na het avondeten hoopte Robert op wat rust. Maar tot zijn schrik hoorde hij dat het personeel vandaag extra hard moest werken, omdat er een bal was. Dat was hij helemaal vergeten. Met tegenzin hielp Robert met het brengen van eten naar boven. Hij hoorde zijn vrienden roddelen. "Is dat niet Robert?" Vroeg John Evans, een van zijn vrienden. "Ja, maar waarom loopt hij nu rond als dienstbode?" Zei iemand anders. Robert wilde weglopen, maar John vroeg hem om een glas wijn. Met tegenzin gaf Robert hem een glas wijn. Hij merkte dat John hem uitlachte, omdat hij rondliep als bediende. Ondertussen zag hij hoe alle meisjes het geweldig vonden om met Dick te dansen. Robert voelde zich jaloers, want meisjes wilden nooit met hem dansen.

Dick sloop door de gangen. Hij was net met Robert weer terug gewisseld. Hij had gemerkt dat Robert spijt had van zijn plan. Robert had hem wel betaald voor de wissel. Hoewel hij het grappig had gevonden om Roberts leven te leiden, was het ook vermoeiend geweest en was hij blij om zichzelf te zijn.

Einde

RECEPT: KLETSKOPPEN

Knapperige koekjes met een lange geschiedenis

Door Isabella Spoeltman

Deze dunne, krokante koekjes zijn eenvoudig te maken en ook nog eens verrukkelijk! Over de oorsprong van de koekjes is nog een vurig debat gaande. Zowel het Belgische Brugge als Veurne zijn bekend met de lekkernij, en ze claimen beiden dat de oorsprong van het recept in hun stad ligt. In het zuiden zijn de koekjes echter bekend onder de naam ‘kaalkoppen’, door hun dunne uiterlijk. De Brugse klets koppen worden in het frans *dentelles de Bruges* genoemd. Ook de Fransen beweren de uitvinders van de koekjes te zijn. Hun *mignots* (vernoemd naar een 18e-eeuwse Parijse banketbakker) zouden de voorlopers moeten zijn van de Franse *tuiles*, een soortgelijk koekje.

Echter toont een document uit het begin van de 17e eeuw aan dat klets koppen, die destijds ‘zeerehoofdjes’ werden genoemd, oorspronkelijk uit Nederland komen, specifiek uit Leiden. Het bakken van een klets kop maakte in Leiden namelijk deel uit van de bakproeven die aspirant-bakkers moesten afleggen voordat zij als meester werden toegelaten tot het bakkersgilde. De Belgische boekhandelaar en dichter Zacharias Heyns (1566-1631), die naar Amsterdam was gevlucht, publiceerde in 1602 een gedichtje over de koekjes in zijn boek *Vriendts-Spieghel*:

*‘Dat syn van die platte, ronde dinghen,
Die ons de “schorftenhoofden” noemt
Se syn met botter, suijker en caneel bebloemt,
Noyt beter cost en hebt ghy geheten!’*

De oorsprong van de naam van het koekje is echter niet zo smakelijk. In de zestiende eeuw

noemden de bewoners van Leiden het koekje een ‘kanteling’. In deze tijd hadden veel mensen in de volkswijken schurft op hun hoofd, en dit leek schijnbaar op het uiterlijk van het koekje.

Het oorspronkelijke recept werd door de jaren heen aangepast. Tijdens de oorlogsjaren waren amandelen schaars, waardoor haver mout als vervanger gebruikt werd. Soms werden de amandelen ook vervangen door pinda’s, of gebruikte men een combinatie van beide. Naast de zoete variant bestaat er bovendien een hartige versie van de klets kop. Deze wordt voornamelijk gemaakt van kaan en dient vaak als decoratieve garnering bij gerechten.

De koekjes zijn niet ingewikkeld om te maken. Het belangrijkste is dat je niet te veel kneedt, want hoe korter je kneedt, hoe broser de koekjes uiteindelijk worden. Dit is dus niet het moment om spierballen te kweken. Daarnaast zul je niet al te veel koekjes tegelijk op een bakplaat kunnen leggen, omdat de koekjes nogal uitlopen. Om dit te voorkomen kun je het beslag iets dikker maken en de koekjes goed aandrukken als je ze op de bakplaat legt. Er zit trouwens ook geen ei in dit recept, dus het is perfect voor mensen die graag van het deeg snoepen maar liever geen salmonella willen krijgen.

Ingrediënten (voor 18 stuks)

30 gram boter
100 gram witte basterdsuiker
20 gram melk
50 gram bloem
5 gram kaneel (mag ook op gevoel)
30 gram gehakte amandelen
Snufje zout

Bereiding

1. Verwarm de oven voor op 220°C.
2. Meng de boter, de basterdsuiker en de melk met een spatel of lepel door elkaar.
3. Voeg de kaneel, het zout en de amandelen toe en roer het mengsel door elkaar.
4. Meng vervolgens de bloem door het beslag heen.
5. Dan ga je de koekjes op de bakplaat leggen. Dit kan gemakkelijk met twee theelepels door steeds kleine hoopjes op een met bakpapier beklede bakplaat te scheppen, maar je kunt ook een spuitzak gebruiken. Zorg ervoor dat er genoeg ruimte tussen de koekjes en de randen van de bakplaat zit, want kletskoppen lopen echt flink uit. Zorg ervoor dat de hoopjes niet te hoog zijn. De kletskoppen zullen dan meer moeite hebben om goed gaar te worden in het midden. Wanneer de kletskoppen in het midden niet gaar zijn, blijven ze slap en niet knapperig.
6. Bak de koekjes 8 tot 10 minuten in de voorverwarmde oven op 220°C (boven- en onderwarmte). Blijf de koekjes goed in de gaten houden! Omdat ze zo dun zijn verkleuren ze ook heel snel. Voor je het weet heb je verbrande koekjes, en die zijn toch een stuk minder lekker.
7. Als de koekjes een mooie goudbruine kleur hebben haal je ze uit de oven en laat je ze een paar minuten op de bakplaat afkoelen tot ze steviger zijn geworden.
Als de koekjes een paar minuten hebben afgekoeld, verplaats je ze naar een rooster. Je kunt een velletje keukenpapier op het rooster leggen zodat dit het vettige laagje aan de onderkant van de koeken kan opnemen.
8. En klaar is Kees! Als je de koekjes niet allemaal in één keer oppeuzelt, kun je ze het best in een afgesloten trommel bewaren. Hierna blijven ze een klein weekje goed.

Variaties

- * Pinda's: Je kunt de amandelen ook vervangen met gehakte pinda's!
- * Hazelnoot en koffie: meng een beetje oploskoffie door het beslag en gebruik geroosterde hazelnoten in plaats van amandelen.
- * Speculaas-stijl: voeg een flink mespunt koek- of speculaaskruiden toe. Dit past perfect bij de donkere basissuiker.
- * De ijswafel: buig de warme koekjes over een omgekeerd glas zodat ze de vorm van een bakje krijgen.
- * Serveer hierin een bolletje vanille-ijs.
- * Zoute karamel: strooi direct na het bakken een paar korrels zeezout over de nog zachte koekjes.
- * Dubai-chocolade: vervang de amandelen voor pistachenoten en dip de afgekoelde koekjes in gesmolten chocolade.

In het hol van... Zara Koomen

Enkele minuten fietsen vanaf de campus ligt het studentikoze Hoogevelddt, het SSHN-complex waar de kamer van onze Zara zich bevindt. Bij binnenkomst is het eerste wat opvalt de Braziliaanse vlag met lieve berichtjes erop die aan de muur hangt. Deze vlag kreeg ze als afscheidscadeau toen ze op haar twaalfde terug naar Nederland verhuisde, nadat ze een paar jaar in Brazilië had gewoond. Onder de vlag staat haar koelkast, met daarop magneten die ze heeft verzameld tijdens al haar dagtripjes naar onder andere Londen en Praag. Loop je verder, dan kom je bij het raam met uitzicht op de Heyendaalseweg, een uitstekende plek om mensen te kijken. Onder het raam vind je een gezellig theehoekje, compleet met een comfortabele stoel. Naast die stoel staat een grote kast vol boeken, platen, spelletjes en verschillende aandenkens aan haar buitenlandminor in Engeland. Zelf omschrijft ze de kast als een 'herinneringendoos in een kast'.

Foto en tekst door Isabella Spoeltman